

ישר לרשת. השוער של נבחרת צרפת ב' ומגיני הנבחרת עומדים חטרי אוניס נוכח הכדור החודר לרשת. כשאלמני (בחולצה הלבנה משמאל) צופה בו בחדרה. היה זה השער השני לזכות ישראל. הבקיע אותו מורדוכוביץ. ממסירה של שייע גלזר.

בין הרגליים. הקיצוני המהיר של נבחרת צרפת ב' מבקיע את השער השני לזכות הצרפתים, כשהודורוב מוסיט רגל מבלי שיעליח לעצור את הכדור. מימין נראה המגן הישראלי שאול מתניה. המשחק הסתיים בתוצאה 5:4 לזכות האורחים הצרפתים.

כיצד זרח כוכבי אחדש

מאת - שייע גלזר -

יודע שנפסיד רק ב' תוצאה 5:4 הוא לא היה עוזב, מפני ש' תוצאה כזו היא לא כל כך אוי ויי בש' ביל נבחרת בת שלו' שה ימים בלבד.

מגרש י.מ.ק.א. בירושלים. יותר קל לשבור שם רגל, אפילו מאשר באיצטדיון החול ב' צפון תל-אביב.

מה ששיגע אותנו אצל הצרפתים זה האוכל שלהם. פעם באנו לאכול, כשהם כבר היו באמצע האוכל. אנחנו גמרנו והם המשיכו שותים יין כמו מים. בכל זאת הם משחקים כדורגל מצויין.

המוראל של החברה היה די ירוד בגלל הכשלונות בזמן האחרון, אבל עלינו כמו שנאמר: מתוך החלטה נחושה לנצח.

התקס לפני המשחק היה די עלוב. שר החינוך זלמן ארן עלה על המגרש עם עשרים מלחים, כדי לברך כמו תמיד ש' הקבוצה היותר טובה תנצח, וכדי לבעוט את בעיטת הפתיחה. אבל כשירד מהמגרש לא היה לו אף מלחה, והוא היה מוכרח להדליק באמצע סיגריה כדי שהיא לפחות תלך איתו.

נתנו לצרפתים פרחים, וחשבתי שכמו כל הקבוצות הם יורקו אותם לקהל. במקום זה הם אספו אותם ונתנו אותם למנהל הקבוצה שלהם. כמעט וחשבתי שאנחנו משחקים נגד סקוטס ולא נגד צרפתים.

שלושה מתוך ארבעה

מה שקרה במשחק בטח יודע לכם. ניצחו הטובים יותר, ואלה היו הפעם

הצרפתים, למרות שזה לא היה מוכרח לקרות. לא פעם קורה שקבוצה חלשה מנצחת. אילו הודורוב לא היה תופס יום כל כך חלש, יתכן והיינו יכולים להשיג נצחון.

הנבחרת שלנו היתה מאוד חלשה. הרצים והמקשרים, עליהם מבוסס כיום הכדורגל בעולם, היו גרועים והצרפתים עלו עלינו במהירות, בטכניקה ובמסירות. אם הושגה תוצאה כל כך גבוהה, זה היה בגלל ה' חולשה של שני השוערים.

אין ספק שלעומת הצרפתים, שהיו קבוצת כדורגל מגובשת ומאורגנת, שבה כל שחקן הבין את השני, נראתה נבחרתנו כקבוצה של טירונים. שמעתי בהפסקה שהקהל אומר: "אילו היה כאן סטלמן היה המצב אחרת." יתכן שסטלמן היה מנצל יותר טוב מבר' חוס ג'וגוסיאן את הכדורים ששלחתי לאמצע, אולם הוא לא היה מציל את המשחק. הנבחרת לא היתה נבחרת.

אם המשחק היה שוטף וולא הפסקות, יש להודות על כך בראש וראשונה לשופט הבינלאומי מהולנד, ליאו הורן, שבא לשפוט במשחק זה. הוא נתן למשחק ללכת, לא התערב כשלא היה צריך והשופטים בארץ יכולים ללמוד ממנו הרבה מה זה לשפוט במשחק כדורגל. אצלנו אם שחקן עובר עבירה כל הכדור נשאר אצל היריב הנגמ' צא בתנופת המשחק, השופט מעניש דוקא את זה שעשו לו פאול, מפסיק את ההתקפה ועוצר את כל המשחק. הורן אפילו לא שרק במקרה כזה.

חוץ מזה נתן הורן לשוטרים ולקהל הישראלי דוגמא מה זה ג'נטלמן. בכל פעם כשהכדור היה יוצא מחוץ למגרש ו' מתגלגל אל תוך תעלת המים המקיפה אותו אף שוטר, ממאות השוטרים שעמדו סביב המגרש, לא היה זז אל הכדור אפילו אם היה עובר על ידו. הם חושבים בטח שזה יוריד להם כבוד. פעם שוטר רץ אל הכדור, אז הסמל שלו צעק עליו כאילו גנב משהו. מה אולי עוד ירשקו אותנו מהמטרה. מה עשה הורן? שחקו הילדים קפץ למים ו' הוציא את הכדור, נתן לו הורן פרס לשבת על יד השער.

שלושה מתוך ארבעת הגולים שלנו באו בגללי, ואחד מהם הבקעתי בעצמי. שמעתי את נתמיה בן אברהם אומר ברדיו שאחרי שהבקעתי את הגול, נדהמתי. איפוא נד' המתה, אני כבר לא זוכר את מספר ה' שערים שהבקעתי בחיי, וזה באמת לא עושה עלי רושם. יתכן שאולי הגול הזה לא היה בכוחה, אבל קחו בחשבון את הבעיטות שלי לשער, שכן היו בכוחה להכניס גול, והגול לא נכנס. או מה?

בקיצור, אני עוד לא מוכר את נעלי הכדורגל שלי. נכון שיש לי שונאים ב' קהל, כמו שיש לכל שחקן. במשחק אחד הם רצו נורא שאכניס גול ולא הכנסתי. או שהם התפללו שלא אבקיע את שער קבוצתם במשחק קובע, ובכל זאת עשיתי זאת. ומאז הם שונאים אותי. אבל זה לא קובע. כי בכדורגל לא הגיל קובע. קובעים הכושר, הנסיון והרצון לנצח.

המזל היחידי שיש לספורט הישראלי הוא שלא הקהל קובע כאן, אלא הספורטאים בעצמם. בארצות אחרות מספיק שהקהל יחליט שאיזה הוא ספורטאי ירד מהפרק, והוא כבר יכול להגיד שלום ל' ספורט. לפי הקהל שלנו הייתי צריך לגמור את הקריירה שלי כבר לפני שנתיים. הרבה היו בטוחים שגמרתי עם הכדורגל. השאלה היא מה הם חושבים אחרי המשחק האחרון נגד נבחרת צרפת? לי נדמה שרק עכשיו התחלתי לשחק.

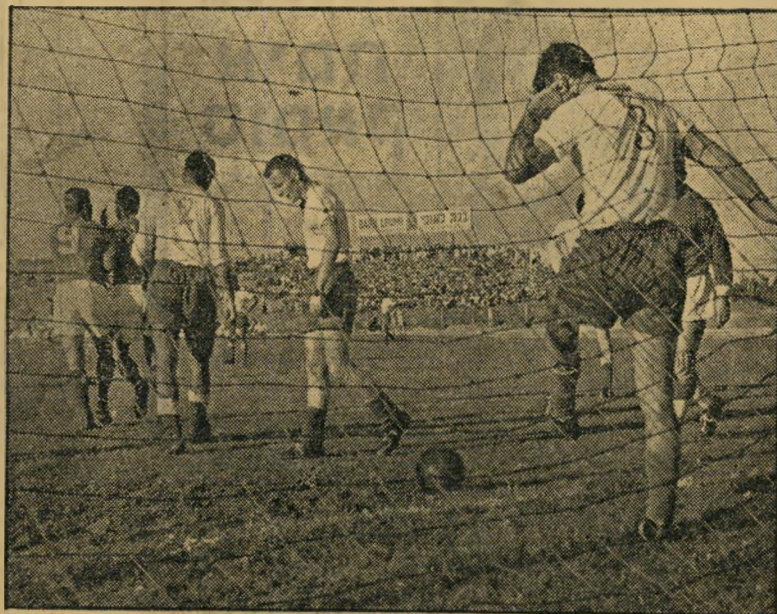
למה לי לדבר על עצמי? קחו את כל העיתונים מיום רביעי אחרי המשחק, ותראו מה הם כותבים. יש עיתונים שכותבים יותר, ויש עיתונים שכותבים פחות, הכל תלוי באיזה מידה הם זוכרים אותי. אבל כולם יחד מודים שבנבחרת הישראלית הייתי כמעט השחקן היחידי.

כדי להיות באמת אובייקטיבי קניתי לי באנגליה טייפ רקורדר קטן ונחמד. כשאני על המגרש, אשתי מקליטה את מהלך ה' שידור ברדיו, וכשאני חוזר הביתה אני יכול לשמוע כמה שאני רוצה את כל המשחק, מההתחלה עד הסוף. מה אני לכם, כל הזמן אני שומע רק גלזר וגלזר וגלזר. אפשר לחשוב ששיחקתי נטיס לבד נגד הצרפתים. שמעתי את שידור המשחק אולי 20 פעם, אבל עכשיו אני כבר מוחק את זה. השכנים התחילו לחלום באמצע הלילה על כדורגל.

נבחרת בת יומיים

הנבחרת שלנו כמעט והיתה יכולה להיות נבחרת העולם. רוניק וחלדי באו מטוקיו; חודורוב, רוזנבאום ואני באנו מאנגליה, אלמני בא מקפריסין; נחמיאס בא מתל-אביב. קשה מאוד לעשות מקיבוץ גל' יות כזה קבוצת כדורגל. ניקח למשל את נחמיאס ואלמני, שמשום מה היה בקהל רושם כאילו הראשון החרימ את השני ולא מסר לו כדורים בהתקפה. לא רק שנחמיאס לא שיחק עם אלמני הרבה זמן; הוא אפילו לא ראה אותו כמעט חצי שנה.

חזרנו ביום רביעי בלילה ממסע הכש' לונות של הפועל תל-אביב. כנראה שהיה גם כשלוף בכסף, מפני שאת כל הדרך מאנגליה לאיטליה עשינו ברכבות, ורק כאיטליה עלינו על אוירון. אין רכבת בין רומא לתל-אביב. לי המסע הזה הועיל מ' בחינה אחת: הורדתי אולי ששה קילו. במקום 83, אני שוקל עכשיו 77. שיחקנו כמעט כל יומיים ובין משחק למשחק התי' אמנו. חוץ מזה רוינו גם בגלל ההפסדים. למחרת בואנו כבר היינו צריכים לצאת למחנה האימון במלון תדמור. באתי בזמן למשרדי ההתאחדות, פגשתי את המאמן יאזובניצ'ק והודעתי לו שבגלל אשתי העומדת ללדת כל רגע אני צריך להיות כל ערב בבית. קבענו שאני אבוא ישר למלון תד' מור. כשבאתי לשם אחרי שעתיים, התברר לי שהמאמן לא קיים את הפגישה, הוא התרגז שחלק מהשחקנים לא בא בזמן, עזב את הכל והסתלק. אני חושב שאילו היה

דבאון. אופף את שחקני הנבחרת הישראלית, אחרי השער הראשון שהבקיעו הצרפתים. מורדוכוביץ מוציא את הכדור מהרשת, בעוד מתניה ורבינוביץ' הולכים חפויי ראש. שני החלוצים הצרפתים שהבקיעו את השער משמאל, מתחבאים בשמחת נצחון.